

JULIA EN MIJN BROER EN IK

Ander werk van Herman van de Wijdeven bij Querido

Meneer Jules of het einde van alles (2016)

Leugenaar leugenaar (2020)

Herman van de Wijdeven

JULIA EN MIJN BROER
EN IK

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij

2023

De auteur ontving voor het schrijven van dit boek een
werkbeurs van Literatuur Vlaanderen.

Copyright © 2023 Herman van de Wijdeven
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of open-
baar gemaakt, in enige vorm of op welke wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van Em. Querido's
Uitgeverij, Amsterdam.

Omslag Kristel Dierckx
Vormgeving binnenwerk Perfect Service

ISBN 978 90 451 2960 0 / NUR 284

EEN

‘Juul!’

Aan zijn stem kan ik horen dat mijn broer zich al een tijdje loopt op te vreten. Hij kan niet geloven dat hij ons moet zoeken. Wij zouden op zoek moeten zijn naar hém, vindt hij.

Julia geeft geen krimp. Ze zit met haar rug tegen een doelpaal, onder de dwarslat, haar benen uit elkaar. Ik zit net zo, recht tegenover haar, tegen de andere paal. De lucht boven het voetbalveld beweegt. Het is bloedheet.

‘Juul!’

Mijn broer gebruikt altijd maar de helft van haar naam. Omdat hij haar maar half kent. Julia is dan wel zijn liefde, zoals hij dat zelf zegt, maar bij haar andere helft kan hij zich niets voorstellen.

Ik kijk naar Julia. Haar borst gaat op en neer. Ze hijgt nog na van het potje één tegen één dat we net gespeeld hebben. Echt voetballen was het niet, dat kunnen we geen van beiden. Het was meer een wedstrijdje duwen en trekken. Elke keer als ik de bal had, probeerde Julia me tegen de grond te werken. Haar zachte lijf gaf mee

als we botsten. Het leunde warm en plakkerig tegen me aan. Toen ik me ten slotte gewonnen gaf, ging ze met een plof op mijn ribbenkast zitten. Ik zweer dat ik iets hoorde kraken, vanbinnen. Met haar knieën op mijn bovenarmen en haar handen om mijn polsen kruisigde Julia me in het droge, stekelige gras.

Ze verzamelde spuug tussen haar getuite lippen en liet het schuimende bolletje een stukje zakken, recht boven mijn gezicht. Net op tijd slurpte ze het terug naar binnen. ‘Wie is de beste?’ zei ze.

‘Jij,’ zei ik. Mijn stem klonk krakerig, omdat ik alle spieren van mijn bovenlijf aanspande.

‘Wie?’

‘Julia.’

‘Julia wie?’

‘Julia Broods is de beste, de allerbeste van de hele wereld.’

Ze had me alles kunnen laten zeggen, alles wat ze wilde horen. Met een tevreden zucht liet ze zich naast me op haar rug vallen.

‘Dat je het maar weet,’ zei ze.

Ze sprong overeind, pakte de bal en gaf er een wilde trap tegen.

Hij vloog op het dak van het houten gebouwtje met de kleedlokalen, dat achter het doel staat. Daar ligt hij nu nog. We hebben geen zin om te klimmen. Veel te moe voor, en veel te warm, vandaag.

‘Juuuuul!’

De stem van mijn broer klinkt van steeds verder weg. Hij zoekt helemaal verkeerd. Dat gaat zijn humeur

geen goed doen. Hij loopt waarschijnlijk al met zijn ellebogen naar buiten. Dat doet hij, als hij kwaad is. Dan maakt hij zich zo breed mogelijk, zodat je snapt dat je beter uit zijn buurt kunt blijven. ‘Banjeren’ noemt mijn moeder dat. *Loop je weer te banjeren?* zegt ze dan.

Julia doet haar ogen dicht en laat haar achterhoofd tegen de paal rusten. De doellijn loopt van haar kruis naar dat van mij. Het is allang geen echte kalklijn meer, maar een streep van zand in het dorre gras. In het midden verdwijnt hij even. Daar is een kale plek, een ondiep kuiltje eigenlijk, vol met voetafdrukken van de keeper, die daarstraks zenuwachtig begon te trappelen steeds als de bal over de middenlijn kwam.

Hoe langer ik stilzit, hoe harder ik begin te zweten. De druppels trekken baantjes over mijn rug. Ze starten in mijn nek en doen dan wie het eerst beneden is. De rand van mijn broek is de finish.

‘Juul!’

Julia doet haar ogen open. Mijn broer is opeens vlakbij. Hij komt om de hoek van het kleedhok en staat met een schok stil.

‘O’, zegt hij. ‘Hier.’

In zijn ene hand draagt hij zijn sporttas, de andere zet hij in zijn zij. Hij staart naar Julia’s rug tegen de doelpaal. Zijn lange haar is nog nat van de douche.

‘Ik loop de hele tijd te roepen. Je hoort me toch wel?’ Hij doet zijn best om niet kwaad te klinken. ‘Juul?’

‘Jaha,’ zegt Julia.

Ze loert naar mij, trekt een raar gezicht en besluit er

dan ook nog scheel bij te kijken. Ik zet de lucht vast in mijn keel en klem mijn tanden op elkaar. Mijn broer staat even te draaien op zijn plaats.

‘Wat waren jullie aan het doen?’ vraagt hij.

‘Voetballen’, zeg ik, veel te hard, omdat al mijn ingehouden adem meekomt.

‘Waar is de bal?’

Ik wijs met mijn hoofd naar het dak van het kleedhok.

‘Daar ga je hem toch niet laten liggen?’

‘Nee, Esse.’

Hij zwiert zijn tas over zijn schouder. ‘Juul, ik ben naar huis. Fiets je mee die kant op?’

‘Ik kom,’ zegt Julia. Aan haar stem is niet te horen wat ik aan haar gezicht kan zien: dat ze liever hier zou blijven.

‘Jakob,’ broemt Esse, met de donkere stem die hij graag opzet als hij de grote broer wil uithangen. ‘Bal.’

Dan roept hij, omdat hij al de hoek om gaat: ‘En opschieten, mama wacht met het eten.’

Julia zit met haar kin op haar borst.

Waarom ben je bij hem? wil ik zeggen. Hij is niet lief voor je. Hij is bot en ongeduldig en hij denkt alleen aan zichzelf. Alleen aan Esse. Hij ziet je niet. Niet zoals ik jou zie: helemaal.

Ik wil het zeggen, maar ik zeg het niet. Ik bijt op mijn lip en slik het in.

Julia en mijn broer zijn al zo lang samen dat hun namen aan elkaar zijn gegroeid in de monden van de

mensen. Julia en Esse. Haar naam eerst, omdat het dan makkelijker van je tong rolt: Julianesse. Maar wanneer ze ergens binnenkomen, zie en hoor je altijd eerst mijn broer. Julia komt er zwijgend achteraan. Met haar stil zijn zegt ze sorry voor de herrie van mijn broer.

Als ik met haar alleen ben, is het andersom: zij praat en ik ben de stille. Ik doe niets liever dan luisteren en kijken naar Julia.

Zonder mijn broer babbelt ze over van alles. Behalve over hem. Nooit over Esse. Het valt me steeds vaker op dat ze niet toevállig niet over hem praat. Ze praat alsof hij niet bestaat.

Julia maakt zich los van de paal en begint op handen en knieën naar me toe te kruipen, heel traag. Ik maak mijn rug recht. Julia haakt haar ogen aan de mijne vast en laat ze niet meer los. Mijn binnenkant kapseist. Haar lijf beweegt soepel en precies. Ze is een warm en lenig dier. Tussen haar schommelende borsten zit diep, draaierig makend donker. Ik probeer mijn ogen ervan weg te houden.

Opeens voel ik heel erg hoe ik erbij zit, zo met mijn benen wijd. Ik wil ze bij elkaar doen, maar ik doe het niet. Net zomin als dat ik van mijn handen een omgekeerd kommetje maak en daarmee verberg wat er groeit tussen de plooien van mijn broek. Ik beweeg niet. Ik haal geen adem. Volgens mij klopt mijn hart zelfs niet meer.

Daar komt ze, Julia, ze is niet van plan te stoppen. Niet als ze bij mijn voeten is, niet bij mijn knieën. Zelfs wanneer ze haar vuisten tussen mijn dijbenen plant,

gevaarlijk dicht bij mijn kruis, beweegt haar lichaam nog altijd naar mij toe. Ik duw mijn rug tegen de doelpaal en voel de koelte van het metaal in mijn nek.

Haar gezicht is nu vlak bij het mijne. Ik zie de anders onzichtbare haartjes op haar bovenlip, met ertussen minuscule druppeltjes. Zandkorrels plakken tegen haar wang. Schuin onder haar oog zit een klein, vergeeld grassprietje.

Haar ogen hebben de kleur van honing. Ik heb haar nog nooit zien huilen, maar ik weet zeker dat haar tranen traag en kleverig zijn. En zoet, als je ze voorzichtig van haar wang likt.

Julia tilt haar kin een beetje op. ‘Wie is de beste?’

Ik moet eerst slikken voor ik iets kan zeggen. ‘Jij. Jij bent de beste.’

‘Doen we dit nog eens?’

Ik knik.

‘Zelf weten,’ zegt ze. ‘Dan maak ik je gewoon weer af.’ Het klinkt eerder als een belofte dan als een dreigement.

Haar geur is overal om mij heen. Van haar adem. Van haar zweet. En nog iets anders, waarvan ik nooit weet wat het is maar dat bij haar hoort, als de geur van hooi bij zomer.

Het bollen van mijn broek moet nu duidelijk te zien zijn. Ik durf niet te kijken en probeer te denken aan niets. Julia snuift. Ik staar naar haar hals. Langs het boordje van haar shirt loopt een randje lichter vel, waardoor pas echt opvalt hoe alles daarboven verkleurd is door de zon van de afgelopen dagen. Een ader zwelt op en verdwijnt weer, zwelt en verdwijnt, sneller

dan je zou verwachten. Ik voel opeens mijn eigen hart. Het klopt wel degelijk. Sterker nog, het gaat tekeer in mijn keel, als een boze wesp onder een omgekeerd glas.

Julia trekt haar hoofd een beetje terug. ‘Zo heb ik je nog nooit bekeken.’

Haar stem klinkt anders. Verbaasd, of plagerig, of allebei.

‘Van zo dichtbij, bedoel ik. Raar.’

Ze staat op en geeft me een tik tegen mijn slaap. Terwijl ze wegloopt steekt ze haar armen in de lucht, ze balt haar vuisten en legt haar hoofd in haar nek.

‘De beste van de hele wereld,’ roept ze zacht. De laatste lettergreep rekt ze heel lang uit.

Ze kijkt om, of ik kijk. Natuurlijk kijk ik. Breed grijnzend verdwijnt ze om de hoek van het kleedhok.

Ik wacht nog even voor ik opsta. Ik wil niet iemand tegenkomen met een bult in mijn broek. Ik kijk naar de dakrand van het houten gebouwtje en zucht. Hoog is het niet. Tegen de muur staat een grijze vuilcontainer. Daar kom ik makkelijk op. Vandaar kan ik verder klimmen, helemaal niet moeilijk, maar het is er echt veel te warm voor.

‘Kom, Jakob, mama wacht met het eten,’ zeg ik met Esses aanstellerige grotebroerstem.

Binnen een paar tellen sta ik op de container en hijs me omhoog.

De metalen rand is heet, als ik boven ben wapper ik met mijn handen. De bal ligt helemaal aan de andere kant. Het midden van het dak is bedekt met gelig mos. Ik durf niet dwars over te steken. Het kleedhok is oud

en krakkemikkig, voor je het weet zak je erdoor en sta je beneden in de douche. Ik loop langs de rand, maar niet te dicht.

Als ik me buk om de bal op te rapen, zie ik mijn broer en Julia. Ze staan voor de kantine. Julia met haar fiets tussen de benen, handen aan het stuur, haar hoofd al op weg naar huis. Mijn broer heeft het zadel vast. Hij houdt haar tegen. Ik ben te ver weg om te verstaan wat ze zeggen.

Ik klim naar beneden. Ik gooi de bal in het halletje van het kleedhok en smijt vlug de deur dicht. Het glas van de hoge, smalle raampjes rammelt ervan.

Op de hoek blijf ik staan. Die twee hebben duidelijk ruzie. Julia roept een paar dingen die ik nog steeds niet echt kan verstaan, maar de naam van mijn broer zit er zeker tussen.

De duiven op het dak van de kantine fladderen verschrikt op en landen meteen weer. Ze hebben zo lang zitten suffen in de zon dat ze vergeten zijn hoe ze moeten vliegen.

Julia wil vertrekken. Esse gaat aan haar bagagedrager hangen. Julia zwaait met een arm in het niets achter haar rug.

‘Esse, laat los,’ versta ik nu, heel duidelijk. Misschien omdat ik het tegelijkertijd zelf denk.

De deur van de kantine staat open. Kreupele Witse Kruiver wankelt naar buiten. Hij veegt het zweet van zijn kale kop. Ondertussen proberen zijn in bier gekookte hersens te begrijpen wat daar aan de hand is, met die jongen en dat meisje en die fiets.

Esse laat plots los en loopt weg. Julia schiet naar vo-

ren. Ze valt bijna om. Kreupele Witse wil haar opvangen en tuimelt zelf achterover. Er komen meer mensen naar buiten. Witse wordt overeind geholpen. Hij geeft de mannen een duw, alsof het hun schuld is dat hij daar lag, en gaat zigzaggend in de richting van de poort, als een peuter die net heeft leren lopen.

Esse staat bij het fietsenrek en maakt ruzie met zijn slot. Hij doet of het allemaal niks met hem te maken heeft, wat er achter zijn rug gebeurt.

Julia stapt op haar fiets en vertrekt. Als ze kreupele Witse inhaalt, springt hij geschrokken opzij. Hij begint te zwaaien en te maaien met zijn armen. Van een afstand kun je denken dat hij wordt belaagd door een zwerm insecten.

Ik loop naar Esse toe. Hij heeft zijn slot eindelijk open en zwaait zijn been over het zadel.

‘Hé, wacht,’ roep ik. ‘Ik wil achterop.’

‘Bekijk het maar, Mug, ik heb lang genoeg gewacht.’

‘Ik ben er nu toch? En jij bent nog niet weg.’

‘Wel, kijk maar.’

Staand op zijn trappers jakkert hij naar de poort, daar laat hij zijn remmen piepen en slaat hij links af. De stofwolk die hij achterlaat blijft lang hangen.

Nu kom ik te laat thuis. Mijn moeder zal boos zijn. Haar humeur is toch al niet al te best, want het is kermis in het dorp en daar heeft ze een gloeiende hekel aan. Ik vervloek mezelf omdat ik nog altijd mijn band niet heb geplakt. Mijn fiets staat al weken in de schuur.